

ødsle Liv. Det er ofte en Skønssag af en eller anden Politimester, om en Mand gør sig skyldig i Løsgængereri eller Betleri, og jeg tror, at den Slags Ting i det hele ikke er af den Betskaffenhed, at det bør udelukke de paagældende fra Alderdomsunderstøttelse, naar de da ikke just paa det Tidspunkt, da de ansøge derom, gøre sig skyldige i sligt. Det er ofte meget vanskeligt at paapege, hvad der egentlig skal forstås ved Løsgængereri og Betleri. Jeg har set mange Eksempler paa, at i Virkeligheden meget respektable Folk, der gerne vilde arbejde men ikke kunde faa Arbejde, ere blevne tiltalte og dømt for Løsgængereri. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at man udelukker saadanne Mennesker fra at komme i Betragtning ved Alderdomsunderstøttelsen. Endvidere have vi ønsket at fjerne Bestemmelsen om, at „for en frasepareret eller fraskilt Kone eller en Enke betragtes den Fattighjælp, der har været ydet hendes Ægtefælle, medens hun levede i Ægteskab med ham, som tillige oppebaaren af hende selv.“ Denne Bestemmelse anse vi det for særlig nødvendigt at fjerne, da det efter vor Mening er aldeles uretfærdigt, at en Kvinde, som maaske har forsørget Familien i den Tid, hvor hun levede sammen med Manden, men paa Grund af Mandens Fejl dog alligevel ikke har kunnet holde den uden for Fattighjælp, i 10 Aar efter Mandens Død, eller efter at hun er bleven separeret eller skilt fra ham, skal være udelukket fra en Hjælp, som vistnok i saadanne Tilfælde vil være i allerhøjeste Grad nødvendig for hende. Denne Uretfærdighed ved den bestaaende Lov ønske vi derfor som sagt i særlig Grad at fjerne. Naar vi have strøget Slutningsbestemmelserne, er det kun, fordi de havde en midlertidig Karakter og ikke behøvede mere at staa i Loven om Alderdomsunderstøttelse, al den Stund de kun gaa ud paa, hvorledes Forholdene skulde være i den første Tid af Lovens Ikrafttræden.

I § 3 have vi kun gjort faa og temmelig ubetydelige Forandringer, idet vi have ladet Ordene „i Kjøbenhavn til Magistraten og uden for Kjøbenhavn“ udgaa. Det drejer sig om, til hvem Ansøgningerne om Understøttelse skulle indgives. De skulle nu i hele Landet med Undtagelse af Kjøbenhavn indgives til Kommunalbestyrelsen, i Kjøbenhavn derimod til Magistraten. Naar vi ønske, at de ogsaa her skulle indgives til Kommunalbestyrelsen, er det hovedsagelig, fordi vi derved adskille Alderdomsunderstøttelsen mere fra Fattighjælpen, end den i Øjeblikket er. Fattighjælpen ydes af Magistraten, og det gør Alderdomsunderstøttelsen ogsaa under de nuværende Forhold. Naar derimod den

samlede Kommunalbestyrelse kom til at bestemme derover, vilde der derved være gjort en Adskillelse, som jeg tror vilde være paa sin Plads. Men jeg tror tillige, at Borgernes valgte Repræsentanter bør have en Andel i den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsen uddelles saavel her i Kjøbenhavn som i hele det øvrige Land, og vi have derfor ikke ment, der var nogen Grund til at gøre nogen Forskel paa Kjøbenhavn og det øvrige Land i saa Henseende. I § 4 have vi udeladt den Bestemmelse, som siger, at vedkommende Ansøger eller andre kunne underkastes Politiforhør. Jeg synes, at dette Politiforhør sætter et Stempel paa denne Lov, som en saadan Lov ikke bør have. Man har dog sikkert andre Midler i tilstrækkeligt Antal til at faa konstateret, hvorledes vedkommendes Forhold er, saa at man ikke behøver at ty til noget saa ydmygende, saa ærekrænkende som Politiforhør. Det forekommer mig, det slet ikke hører hjemme i denne Lov. Forefalder der ligefrem Bedrageri over for Kommunen, kan det selvfølgelig straffes, dertil behøves ikke nogen Bestemmelse i Loven. Naar den staar der, forekommer det mig, at disse Folk faa en Særstilling i Sammenligning med andre Statsborgere, blive truede med strengere Politiumdersøgelse end andre Medborgere, og det forekommer mig ikke paa sin Plads i en Lov som denne. I øvrigt have vi ikke forandret noget i § 4, i alt Fald ikke noget af væsentlig Betydning. Vor § 5 er ogsaa i temmelig nær Overensstemmelse med den tilsvarende Paragraf i den nugældende Lov, kun have vi her ment at burde slaa fast, at den Hjælp, som ydes de gamle, for saa vidt den ikke bestaar i Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, kun skal bestaa i enten Penge eller Indlæggelse i et Asyl eller en lignende Anstalt. Der staar i den nuværende Lov, at Hjælpen ogsaa kan ydes i Form af en Naturalydelse. Det er blevet sagt, at man paa Basis heraf enkelte Steder har ydet Alderdomsunderstøttelsen i Form for Eksempel af en Favn Brænde til dem, som have ansøgt. Jeg tror nok, at naar man kommer saa langt ned, kan man ikke længere give Hjælpen Navn af Alderdomsunderstøttelse, og den Fremgangsmaade vil man være afskaaren fra, naar Bestemmelse om Naturalydelse stryges. Den er ogsaa fuldstændig i Strid med hele det System, hvorpaa Loven hviler.

Jeg kommer dernæst til at omtale de to Paragraffer, som ere ny, og som ere de væsentligste Paragraffer i dette Lovforslag, idet de omhandle selve Understøttelsernes Størrelse. Vi ere her gaæde ud fra, at